

LBRIS

We know
books

**Dr. ALBERT,
ANNA ȘI
IEȘIREA
EI DIN
LABIRINT**

Ani Cubaniți

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

Scrisoare de dedicație	5
Tu, ochi de cucuvea.....	6
Pasărea misterioasă din umbrele trecutului	11
O toamnă pentru o viață	16
Cum ajunge Anna înapoi în România	23
Îmbrățișarea mării.....	26
Anna și lupta ei cu timpul.....	28
„Dar nu am fost nicio clipă absent.”	37
Noaptea mărturisirii Annei către Ernst.....	50
Anna „Tu mă idealizezi.”	73
Fuga Annei în Deltă.....	81
Diminețile Annei	84
Anna în Deltă	85
Încă sunt aici	103
Tot aici sunt	121
Renaștere din nisip.....	127
„Senzația aceea...”	135
„Abandonul care nu a fost doar al meu”	136
Zile care ard încet	137
Încă te țin	138
Capcana frumoasă (I)	140
Capcana frumoasă (II)	142
Capcana frumoasă (III).....	143
Capcana frumoasă (IV).....	145
Capcana frumoasă (V)	147
Capcana frumoasă (VI).....	148
Capcana frumoasă (VII).....	150
Noapte cu vânt și gânduri.....	151

Iluzia laptelui	151
Tăcerile care se aud în valuri	158
Scrisoare pentru Ernst	167
Dansul de pe bulevard	170
Firul roșu	171
Lanțul nevăzut	173
Ultima dimineață în Deltă	175
PENTRU MAMAIA	212
SCRISOARE DE MULȚUMIRE	
Domnule doctor Ernst Albert Ciuchină,	213
CUVÂNT DE SPRIJIN	214
EPILOG – Dr. Albert	
Rolul meu în cartea ta a fost minim.	215
Fără iubire, rămânem doar umbre călătoare	220

Pasărea misterioasă din umbrele trecutului

O cifră care cade greu în calendarul unei ierni tăcute.

25 decembrie 1977. Zi mare de sărbătoare, ziua sfântă a Crăciunului. Cerul era senin, fără ploaie, fără vânt, dar gerul pătrundea adânc în oase. Într-o lume înghețată de tăceri și compromisuri, venea pe lume, ca orice copil, un înger cu numele Anna. Părul ei auriu și ochii turcoaz, ca marea în clipele de liniște, păreau să aducă o speranță tainică într-un univers lipsit de iubire.

Cu doi ani înainte, în 1975, Olga Malysheva – o tânără cu părul castaniu și privirea senină – fusese forțată de părinți să se căsătorească cu Simion, un bărbat rece și distant, pe care nu îl iubea. Căsătoria s-a transformat curând într-o închisoare, iar Olga, în ciuda tinereții, se stingea zi după zi. Simion pleca des în voiaje lungi, lăsând-o singură, iar când se întorcea, era un om schimbat: bea și devenea agresiv.

La câteva zile după naștere, Olga este externată din Spitalul de Urgență din Tulcea. Afară ploua – o ploaie rece, de iarnă, deasă, aproape orizontală, care mușca din obraji. Ambulanța o lasă la marginea satului Jurilovca, cu fetița în brațe, învelită într-o pătură subțire.

Satul, în acei ani, era o așezare simplă, cu drumuri de pământ și noroi, cu case albastre, joase, acoperite cu stuf, înșirate de-a lungul lacului Golovița. Doar strada principală fusese asfaltată – în rest, noroiul era împărăția

anotimpurilor reci. Toate casele aveau garduri albastre, la fel ca fațadele – o repetiție hipnotică de nuanța cerului, de parcă satul ar fi fost pictat dintr-o singură pensulă, direct din visul cuiva care iubise prea mult albastrul. Dacă îți spunea cineva să ajungi la Jurilovca și să cauți o stradă „cu gard și casă albastre”, intrai în colaps – pentru că toate erau așa. Acolo, albastrul nu era un indiciu, ci o glumă locală, un mod tandru și confuz de a te rătăci.

Olga, singură, cu pași repezi, aleargă pe o străduță paralelă cu lacul, spre căsuța lor modestă, aflată cam la jumătatea drumului. Ar fi vrut să fie întâmpinată. Să o aștepte cineva, să o ia de mână, să-i spună: „*Bine ai venit acasă, mamă curajoasă, ai născut un inger.*” Dar când deschide ușa casei, tot ce găsește e o tăcere grea, umedă, și trupul inert al lui Simion, beat, căzut pe pat, cu sticle goale împrăștiate în jur.

Într-un sat unde oamenii își salutau cu grijă bărcile și se rugau în biserica lipovenească, cu cupolă albastră, în casa lor nu era nici pace, nici lumină. Așa a început viața Annei.

Iar copilăria ei n-a fost niciodată copilărie. De la o vârstă la care alții visează și se joacă, Anna învăța tăcerea și frica. În tăcerea impusă de amenințări, sufletul ei se rupea în bucăți, iar fiecare zi devenea o luptă nevăzută pentru supraviețuire.

Așa începe povestea Annei – în ziua în care lumea celebrează lumina, ea se naște în umbră. Dar poate tocmai din acea umbră avea să învețe să caute ieșirea.

Astăzi, frumusețea Jurilovcâi s-a schimbat. Străzile cândva înecate în noroi sunt acum asfaltate și curate. Acolo unde altădată era doar mlaștină și stuf, s-a ridicat

un port turistic elegant, cu bărci care leagănă visuri noi. Din acel port, născut din amintiri și durere, Anna avea să plece într-o zi spre Delta Dunării – nu ca o fugă, ci ca o întoarcere în sine. Spre răspunsuri. Spre vindecare.

La 15 ani, Anna ajunge din nou la mare. Dar nu era pentru prima dată. Gura Portiței nu era o descoperire, ci o reîntoarcere. Acel loc fusese dintotdeauna casa ei de vară, colțul tăcut în care verile se transformau în povești. Mergea acolo încă de mică, alături de bunicii ei – bunicul, căpitan de vas, cu pielea bătută de soare și ochii limpezi ca zarea, și bunica, blândă și practică, cu basmaua legată strâns sub bărbie și miros de levănțică și pește proaspăt în șorț. Amândoi trăiau atunci și o înconjurau cu grijă și răbdare, ca într-un cerc protector pe care Anna îl simțea, fără să-l poată numi.

Bunicul o învățase să iubească apa și liniștea naturii. Îi arăta cum să privească cerul, cum să asculte valurile, cum să tacă în fața mării. O lăsa să țină cârma în mâini, să simtă vântul în păr și libertatea în piept. O privea cum crește, cum devine parte din apă, fără teamă. „*Marea nu te trădează niciodată*”, îi spunea. „*Doar oamenii o fac.*”

Bunica, în schimb, o învăța tihna. Cum să curețe peștele fără să simtă greață. Cum să își prindă părul în bătaia vântului. Cum să stea în tăcere fără să fie singură. Era acolo mereu, cu pași domoli și gesturi sigure – adunând scoici, mângâind-o pe creștet sau pregătind masa în lumina caldă a apusului.

Gura Portiței era atunci o stațiune discretă, destinată mai ales turiștilor străini – un loc sălbatic, neatins, cu sute de căsuțe din lemn, toate cu acoperișuri de stuf, alinate de-o parte și de alta a unor alei din scândură, sprijinite

pe piloni de salcâm. Ferestrele și ușile erau vopsite în acel albastru lipovenesc, viu și liniștitor – o culoare care părea că unește cerul, apa și sufletul.

În mijlocul naturii, printre căsuțele de vacanță, se ridica un restaurant rotund, în formă de ciupercă. Ziua, acolo se servea pește proaspăt: borș de sturion, scrumbie friptă, stavrid, hamsie prăjită și vin alb, rece. Noaptea, locul se transforma într-un club discret, unde turiștii dansau desculți în nisip, cu inimile ușoare.

În vara aceea, Anna venise cu verișoara ei, Mădălina – frumoasă, sigură pe ea, cu zece ani mai mare – și cu Victor, omul care îi umbrea copilăria. Mădălina s-a pierdut repede cu iubitul ei, iar Anna a rămas singură. Dar nu era o singurătate străină – era una în care bunicii erau aproape, vii, prezenți în fiecare detaliu, în fiecare răsufflare a mării.

Uneori se lăsa purtată de pași printre turiști. Se pierdea printre ei, în acel loc plin de muzică și armonie, cu ochii ridicați spre cer și zâmbetul abia schițat. Acolo nu era nimeni care să o întrebe cine e sau ce poartă în suflet. Era liberă. Era parte din mare.

În acea vară, într-una dintre serile în care Mădălina o convinsese să vină din nou cu ea la Gura Portiței, Anna s-a trezit din nou în prezența lui Victor. Mădălina, ca de obicei, s-a pierdut cu iubitul ei, iar Anna a rămas singură. Ziua trecuse greu, cu pași apăsați, și oboseala se așternuse peste trupul ei ca o ceață groasă.

Spre seară, căutând liniște, s-a retras în cabina vaporului, locul unde altădată își lăsa prosopul și gândurile. Întunericul era dens, apăsător. Și din el, ca o umbră neterminată, a apărut Victor. Vocea lui s-a auzit aproape în șoaptă, dar cu greutatea unei pietre aruncate direct în inimă: „*Să-mi faci și mie ce i-ai făcut ăluia.*”

Cuvintele lui au sfâșiat tăcerea, și odată cu ea, și o parte din Anna. Un fior rece i-a trecut prin spinare. S-a zbătut, a împins, a fugit. Picioarele o purtau înainte fără să știe unde. A ieșit în fugă pe punte. Aerul sărat i-a tăiat plămânii. În fața ei, marea.

Calmă. Neiertătoare. Nemărginită.

Valurile sclipeau ciudat sub lumina lunii – pline de licurici plutitori, fosforescenți, de parcă marea însăși încerca să-i arate ceva. Era o frumusețe dureroasă. Pentru alții, ar fi fost un spectacol al naturii. Pentru ea, în acel moment, era doar delir. Un sfârșit. O disperare fără glas.

S-a aruncat în valuri fără să mai gândească. Nu ca să înoate. Nu ca să scape. Ci doar ca să dispară. Ca să nu mai simtă nimic.

Dar marea n-a luat-o. A legănat-o puțin, ca o mamă distantă, apoi a împins-o încet înapoi, spre țärm. Nu cu milă. Ci cu un fel de tăcere care spunea: „Nu acum.”

Anna a înțeles. Nu era timpul.

Dimineața, se trezește pe nisip. Un răsărit spectaculos se ridică peste apă, dar frumusețea lumii nu mai înseamnă nimic pentru ea. Se întoarce acasă, dar în sufletul ei s-a rupt ceva. Nu spune nimănui ce s-a întâmplat. În tăcere, își face planul de fugă.

La 16 ani, cu ajutorul unei prietene, Daniela, părăsește satul și ajunge la Constanța. Stă acolo nouă ani, încercând să-și clădească o viață. Întâlnește un bărbat, dar după opt ani, în ziua de 8 martie 2001, acesta o lovește. O acuză că l-a înșelat. Istoria se repeta – și de data aceasta, ea nu mai acceptă.

Era ultima toamnă a anului 2001, când Anna aduna în grabă câțiva bani ca să fugă din România. Strângea fiecare bănuț cu înverșunarea unei păsări care știe că iarna o va prinde departe de cuib.

În acea zi mohorâtă, veniseră la ea Tania și sora acesteia, ca să-și ia rămas-bun. Cu lacrimi în ochi și sufletul răvășit, Anna pleca. Își încheiase o relație care o duruse mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată, iar singura ei salvare părea să fie fuga.

Dar, în acea ultimă săptămână, viața i-a mai întins o dată o mână...

Îl întâlnise pe Cristofor, un tânăr german – frumos, inteligent, cu ochi limpezi ca cerul de toamnă. Pentru prima dată, Anna simțise ceva pentru un băiat de vârsta ei. O emoție nouă, crudă, nesigură.

Cristofor o privise ca pe un miracol și o rugase să plece împreună cu el în Germania.

Dar Anna refuzase. Se temea de limba aceea grea și de faimoasa răceală nemțească, acea distanță glacială despre care auzise. Își înăbușise sentimentele și își păstrase hotărârea de a pleca singură.

Nu după mult timp, Anna ajunsese în Italia.

Și, într-o dimineață însorită, când nici nu mai spera la minuni, primi cel mai mare și mai frumos buchet de flori din viața ei. Era ca o promisiune tăcută că, dincolo de toate rănilor, viața încă mai putea să ofere daruri neașteptate.

Buchetul era impunător, cu o eleganță copleșitoare. Crinii imperiali dominau întreaga compoziție, cu petelele

lor albe, mari și catifelate, răspândind un parfum suav care părea să cuprindă întreaga încăpere. Erau florile ei preferate – regali, puri, cu o frumusețe ce nu cerea nimic în schimb. Printre ei, câțiva trandafiri roșii aduceau o notă de pasiune, ca niște șoapte răătăcite printre nori de parfum. Iar ici-colo, fire de frezii galbene și lisianthus mov completau buchetul cu grație, dându-i un aer de vis, de poveste neros-tită.

Dar crinii... crinii imperiali erau inima aceluia dar. Fiecare dintre ei părea să-i spună: „*Încă ești iubită. Încă ești văzută.*” Și, în mijlocul acelei tăceri parfumate, inima i s-a umplut de o bucurie amestecată cu lacrimi.

Peste câteva zile, la apartamentul ei de la etajul nouă, cineva a sunat la ușă. S-a uitat prin vizor: nu era nimeni. A făcut câțiva pași să se întoarcă în cameră, dar soneria a mai sunat o dată.

Din nou, vizorul îi arăta doar golul.

Totuși, ceva în ea – o șoaptă veche – a îndemnat-o să deschidă.

În fața ușii, îngenuncheat, cu un zâmbet care străpungea până la stele, stătea dragostea. Îl privi uluită, apoi îl invită înăuntru. Nu zăbovi mult. Venise cu un singur dar: un inel și o promisiune.

Îi jurase că o va îmbrăca în rochie de mireasă, că o va iubi ca pe ceva sfânt și că nu se va atinge de ea decât dacă ea va dori.

Și atunci, pentru prima dată în viața ei, Anna înțelese că visul pe care îl purtase ani întregi în inimă se afla chiar în fața ei.

Și totuși... l-a refuzat.

Astăzi, Anna încă mai așteaptă acel inel și acea rochie albă. Nu pentru o nuntă cu fast, nu pentru lume.

Își dorește doar o masă simplă, frumos aranjată, pe malul mării, sub adierea vântului și susurul valurilor, doar ea și iubirea ei – într-o tăcere deplină, încărcată de promisiuni nespuse.

Dar aceste vise au rămas doar într-o poveste și în sufletul Annei.

Un suflet rămas să ardă și, în același timp, să se stingă de dorul dragostei pe care o poartă zi de zi cu ea, dar niciodată alături.

Pentru că, de multe ori, realitatea știe să fie egoistă.

De această dată, când părea departe și liniștită, acolo îl întâlnește pe Massimo – bărbatul care avea să-i devină partener și tatăl copiilor ei. Massimo este singurul bărbat care îi oferă răbdare, care nu pune întrebări și care nu cere nimic mai mult decât poate ea să ofere. Zece ani printre acele ținuturi străine.

Dar trecutul nu moare. Într-o zi, Anna se întoarce în România. Merge la casa mamei, dar Victor, tatăl ei vitreg, o gonește. Furia pe care o ascunsese atâția ani iese la suprafață. Se apropie de el și îi șoptește la ureche: *„Dacă o mai bați pe mama și mă mai gonești din curtea asta, o să-ți spun totul. Iar ursul meu – metaforic vorbind despre soțul meu – te va mânca de viu.”*

Victor devine dintr-odată tăcut. Prea tăcut. Curând după aceea, ajunge la spital. Urgență. Tulcea, apoi Bucu-

rești. Criză de furie. Diagnosticul final: meningită. Pe 9 aprilie 2018, moare.

La înmormântare, mama Annei plânge. Anna o privește rece și îi spune: „*Adu-ți aminte ce ți-a făcut toată viața.*”

Cuvintele ei împietresc inima mamei și, odată cu asta, și pe a ei.

Dar chiar și după această confesiune, Anna simte că trecutul încă o bântuie.

Pe Ernst îl cunoscuse întâmplător, într-o zi în care nu aștepta nimic de la viață.

[09.02, 20:19] Medic: „*Tu, Anna, ce întâmplare ciudată! Din start, tu ai o problemă fizică – Lora – și una psihică, depresia. Iar eu sunt medic generalist și psihanalist. Cât de remarcabilă potrivirea asta, cu atât mai mult cu cât nu am știut unul de altul! Eu eram acela cu fiul în căutarea de cucuvea, tu erai doamna cu păsările...*”

Întâlnire foarte deosebită.

Parcă soarta nu dă cu zarul...

Destinul, Ernst.

Deci Dumnezeu există. Omul potrivit, la locul potrivit.

Incredibil, dar adevărat!

„Nu știu dacă am făcut bine... sau cât bine am reușit să fac. Dar Dumnezeu mi-a răspuns. Oare cum aș putea merita o asemenea răsplată?”

Într-o zi cu mult soare, pe strada din apropierea casei sale, un bărbat venit din Germania, de naționalitate română, se plimba împreună cu fiul său, Julian, în căutarea unei cucuvele rare. Întâmplarea a făcut ca pasărea să-și fi făcut cuib chiar într-o clădire părăsită din curtea Annei.

Curioasă, Anna a început să discute cu acest bărbat misterios, dar blând. Ernst îi inspira siguranță. Au început să vorbească pe WhatsApp.

Anna nu știa că Ernst era psihoterapeut. Îi era teamă să-i spună adevărul. Îi era rușine. Îi era frică de ceea ce s-ar fi putut declanșa în ea dacă ar fi rostit acele cuvinte. Totuși, discuțiile lor îi aduceau o liniște pe care nu o avusese niciodată. Ernst nu o judeca, nu cerea nimic, nu puneă întrebări incomode.

Dar un coleg de muncă al Annei, cu un comportament asemănător celui al lui Victor, i-a declanșat amintiri îngropate. S-a prăbușit. Tăcerea pe care o păstrase atâția ani o sufoca. Știa că, dacă i-ar fi spus mamei, aceasta nu ar fi rezistat șocului. Dacă i-ar fi spus soțului, ar fi provocat un scandal, iar acesta nu ar mai fi lăsat-o să meargă la serviciu. Iar dacă i-ar fi spus angajatorului, ar fi produs un alt scandal.

Angajatorul o avertizase că acel loc era un loc de vacanță, de relaxare.

Faptul că își iubea munca și ceea ce făcea a făcut-o să tacă și să înfrunte totul singură. Prinsă între iad și rai.

Singurul sprijin rămânea Ernst. Îl căuta tot mai des, îi scria și aștepta răspunsurile lui cu nerăbdare. Îl voia aproape. Dar el era departe, iar ea simțea că singurele

momente în care putea respira erau cele în care îi citea mesajele.

Într-o lume în care umbrele trecutului o urmăreau la fiecare pas, în care durerea nu dispărea, ci doar devenea mai ușor de purtat, Anna se afla într-un punct de răscruce.

Trăise o viață plină de fugă. Fugă de trecut, de oameni, de întrebări, de amintiri. Fiecare pas făcut de la 15 ani încoace fusese o încercare disperată de a scăpa de ceea ce o bântuia. Încercase să îngroape adevărul în tăcere, în distanță, în străinătate, în familie. Dar adevărul nu moare niciodată. Doar rămâne acolo, tăcut, așteptând momentul potrivit să iasă la suprafață.

Și totuși, Anna nu reușea să-i spună adevărul. Nu putea să scrie acele fraze care ar fi dat un nume durerii ei. Îi era frică. Frică să nu fie judecată. Frică să nu fie compătimită. Frică să nu piardă singura persoană care părea să o asculte fără să ceară nimic în schimb.

Așa că a făcut ceea ce știa cel mai bine: a ascuns adevărul într-o poveste.

A stat nopți întregi scriind. Cuvintele ieșeau greu la început, dar odată pornită, nu s-a mai putut opri. A scris despre o fată care fugise toată viața, care supraviețuise prin tăcere, care își purta rănilor ca pe niște lanțuri invizibile. A scris despre un bărbat care ar fi trebuit să o protejeze și care, în schimb, îi furase copilăria. Despre o mamă care nu aflase niciodată adevărul, pentru că fata ei se temea că ar pierde-o dacă i l-ar spune. Despre un alt bărbat, răbdător și blând, care o iubitese fără să știe cât de frântă era. Și despre un străin venit dintr-o țară îndepărtată, care căuta o cucuvea și a găsit, fără să știe, un suflet rătăcit.

A scris povestea și i-a trimis-o lui Ernst. Apoi a așteptat.

Nu știa dacă el avea să înțeleagă. Dacă avea să citească printre rânduri, să simtă durerea ascunsă sub cuvintele frumos așezate. Nu știa dacă avea să întrebe, dacă avea să insiste, dacă avea să dispară.

Dar spera.

Pentru prima dată în viața ei, spera că cineva ar putea înțelege fără ca ea să spună nimic.

Două zile mai târziu, Ernst îi scrie: „Am citit. Și voi reciti. O dată, de două ori, de trei ori... voi reciti. Este un roman biografic apăsător, tulburător, tragic și totodată plin de un curaj extraordinar. Un strigăt împotriva tăcerii. O lecție de empatie – nu doar pentru personajele masculine ale acestei povești, ci pentru toți bărbații.

Pentru mine, ca bărbat, este imposibil să rămân indiferent în fața suferinței povestite aici. E ca un pumn în piept și o mână întinsă, în același timp.

Deocamdată pot doar să-ți spun că simt un respect profund pentru aceste cuvinte venite din adâncul sufletului. Și un mare «mulțumesc» pentru încrederea acordată – aceea de a-mi permite să pătrund în această lume a durerii, dar și a renașterii.”

Anna citește cu ochii înlăcrimați. Simte că, pentru prima dată, cineva a auzit-o cu adevărat. Nu o întreabă nimic. Nu se miră. Nu se grăbește să o salveze. Doar stă acolo, în tăcerea lui caldă, ținând în mâini, cu grijă, fragmentele din viața ei.

Și, pentru prima oară după mult timp, tăcerea nu o mai doare. O liniștește.

Cum ajunge Anna înapoi în România

Italia a rămas în urmă pentru totdeauna. Massimo nu s-a mai întors niciodată.

În 2002, la Alessandria – un oraș liniștit din nordul Italiei – Anna îl întâlnește pe Massimo. Nu e ca ceilalți. Nu încearcă să o impresioneze. Are o tăcere în priviri pe care Anna o recunoaște imediat. O tăcere care vine dintr-o durere adâncă, poate dintr-o istorie pe care nu și-o poate rosti încă.

Anii trec, iar legătura dintre ei devine tot mai profundă. Împreună reușesc să clădească o familie și o viață cât de cât stabilă (Anna naște trei copii: Giuliano, în 2008, Simone, în 2009, și, în noiembrie 2010, o fetiță pe care o numește Alessandra).

În mai 2009, Anna se află în maternitate. De această dată, pentru a-l aduce pe lume pe Simone. Îi era frică. Nu de durere, ci de viitor. Massimo tocmai fusese arestat, într-o împrejurare obscură și nedreaptă, fiind dus departe, într-o temniță din Calabria, chiar în timp ce fiica lui dintr-o relație anterioară era pe moarte.

Anna stă întinsă pe patul alb al spitalului, cu ochii în tavan, și se întreabă cum va reuși. E singură, mai singură decât fusese vreodată. În jur, asistentele vorbesc între ele, iar timpul pare că trece în gol. Dar înăuntrul ei, se întâmplă totul: frica, iubirea, durerea și o dorință disperată de a face bine. Nașterea nu e ușoară, dar Anna nu scoate niciun sunet. Nu are cui. Când Simone scoate primul țipăt, ea izbucnește în plâns. Nu de bucurie, ci de descărcare. Ține în brațe o nouă viață, dar inima ei e frântă.

În acele zile, se documentează febril despre posibilitatea donării celulelor stem din cordonul ombilical. Speranța, deși mică, o face să simtă că poate schimba ceva. Poate să ajute.

Aleargă pe coridoarele spitalului, întreabă, insistă. Află că există o compatibilitate rară cu fiica lui Massimo. Inima i se umple de o speranță dureroasă. Dar răspunsul fetei o năruie:

— Donează-l altcuiva... Poate va fi mai fericit decât mine. Eu nu mai vreau să sufăr.

Cuvintele acelea rămân în pieptul Annei ca o rană care nu se va închide niciodată.

Puțin timp mai târziu, fiica lui Massimo moare. I se permite să participe la înmormântare, dar este adus în lanțuri. În mijlocul durerii, apare așa – în cătușe, expus în fața mulțimii, ca un om deja condamnat de viață. Anna, cu cei doi băieți, stă deoparte. Nu poate decât să-l privească, incapabilă să-l mângâie, să-l apere sau să-l aline. După înmormântare, Massimo este eliberat. Poate că durerea aceea a fost prețul răscumpărării sale.

Dar Alessandria nu mai e acasă pentru el. Fiecare colț de stradă, fiecare miros, fiecare sunet îi amintește de ea. În octombrie 2010, nu mai poate continua. Se retrage în România, în satul natal al Annei, căutând liniște sau măcar uitare. Anna rămâne în Italia cu cei mici, dar distanța dintre ei devine tot mai apăsătoare. Se descurcă greu, dar încă speră că va reveni curând.

În noiembrie 2010, Anna dă naștere celui de-al treilea copil, o fetiță pe care o numește Alessandra. Este singură în maternitate. Massimo fugise deja. Numele nu-l discu-

tase cu nimeni. Îi venise firesc în inimă, poate ca o punte nevăzută între trecutul lui și viitorul lor. Pentru Massimo, venirea pe lume a Alessandrei pare o alinare, dar nu o înlocuire. Durerea veche rămâne vie, doar că acum se așază lângă o speranță nouă, firavă.

Anna o privește în tăcere, cu mâna micuței strânsă în palma ei. Gândurile îi sunt un haos. În loc să simtă bucuria unei nașteri, simte absență, teamă și nesiguranță. E singură, într-un salon rece, într-o țară care nu mai are viitor pentru ea, și totuși strânge la piept un nou început.

În aprilie 2011, Massimo revine în Italia. Nu o anunță din timp. Nu vine cu blândețe.

— Dacă nu vii cu mine în România, îți iau copiii. Mă retrag acolo cu ei. Tu alegi.

Anna îl privește neîncrezătoare. Își dorise dintotdeauna să se întoarcă într-o zi în România. Dorul de rădăcini, de pământul natal, de limba maternă nu o părăsise niciodată.

Dar nu atunci.

Și nu în acel mod.

Îi spusese adesea prietenei sale din Italia:

— Când va veni ziua să-mi fac valizele, vreau să fie doar pentru plecare. Să nu le mai fac niciodată și de întoarcere.

Dar viața nu o ascultase. Pe 4 mai 2011, se afla deja în România. Fără răgaz, fără opțiuni reale. Împachetase în grabă, cu inima sfâșiată și cu copiii în brațe, și pășea din nou pe pământul din Jurilovca, satul copilăriei ei. Locul pe care îl visase uneori ca refugiu, dar pe care îl regăsea acum ca pe o închisoare. Pentru a doua oară.

Ajunsa acolo, a plâns o lună întreagă. Nu se mai regăsea. Totul îi era străin, deși îi fusese odinioară familiar.

Casa în care locuia era la marginea satului, într-o izolare care o apăsa. Când privea pe fereastră, vedea doar câmp nesfârșit și stufăriș. Nicio forfotă, niciun semn de viață citadină. Doar vântul care se juca în lanuri și liniștea aceea dureroasă care se lipea de piele.

În Italia, locuise în centrul orașului Alessandria, pe *Corso Lamarmora*. Acolo, viața pulsa sub ferestrele ei: se auzeau pași grăbiți, claxoane, râsete, voci amestecate în italiană și dialecte. Cafenele, librării, miros de pizza și parfumuri scumpe.

Aici, doar miros de pământ reavăn, praf și trecut.

Îmbrățișarea mării

Anna era un copil cu suflet și inimă angelică, dar ușor de influențat. Trăise ani la rând cu frica de a nu-și pierde tatăl vitreg, care o amenința adesea: „*Dacă îi spui mamei tale, vei rămâne fără tată.*” Această teamă i se înrădăcinase adânc în inimă și o purtase cu ea mult timp, fără să poată scăpa de ea.

Colegul de muncă încerca doar să fie blând și atent cu Anna, dar ea nu mai putea distinge clar între bine și rău, între iubire și ură, între frică și liniște. Se simțea pierdută, purtată de un val de gânduri și emoții pe care nu le înțelegea. Licuricii pe care îi vedea erau întipăriți adânc în mintea ei – acea imagine rămânea ca un tablou agățat pe peretele conștiinței.

Singurul loc unde găsea liniște era marea. Acolo fugea de fiecare dată când viața devenea prea grea. Se arunca în valuri și, pentru o clipă, simțea că poate controla ceva –

apa, singura ei prietenă, pe care o îmbrățișa ori de câte ori simțea nevoia.

Într-o zi, când marea părea să o înțeleagă mai bine decât oricine, s-a aruncat în brațele ei și a înotat mult, fără oprire. Inima îi bătea mai tare decât percuțiile unui kalașnikov, iar din adâncul sufletului o durere veche ieșea la suprafață, ca un glonț eliberat din piept. Simțea că ceva se schimbă în ea, că prinde din nou viață. Dar nu știa că acela era doar începutul unui nou coșmar.

Curând, o nouă teamă i s-a strecurat în minte – o boală imaginară, de care s-a agățat cu disperare. A început să alerge de la un medic la altul, dar niciunul nu găsea nimic. Unul chiar i-a interzis să mai înoate. O altă bucurie furată, fără să-și dea seama. Și zilele treceau, iar Anna pierdea, rând pe rând, lucrurile care o făceau fericită.

Oare ce iubea Anna?

Mersul pe bicicletă, înotul – pe care îl pierduse în ultima vară –, muzica și dansul. Iubea și un prieten drag, pe care îl numea cu afecțiune „Tataie” – Nicolae. Un om în vârstă, care îi trecea pragul de cel puțin două ori pe lună. Adora să danseze vals cu el, sub privirile ficei sale, Luminița, și ale soțului acesteia. Massimo, deși stângaci în dans, se bucura că Anna era fericită.

Dar ceva se schimba în ea după fiecare vizită a bătrânului. După ce el și Luminița plecau, Anna se îmbrăca în straiile furiei și ale tristeții. Massimo, nedumerit, îi spunea:

— Tu vorbești, râzi, dansezi cu toată lumea, mai puțin cu mine. Dacă eu sunt motivul tristeții tale, plec! Las